

у едина отъ тѣхъ на гърба, въ върбова кошница, се намираше уловеното орле.

И докато двамата ловци слизаха все по-надолу и по-надолу къмъ селскитѣ ниви, орловата майка, пълна съ страхъ и недовѣрие, летѣше изъ въздуха, безъ да отклони погледа си отъ тѣхъ. Отъ висинитѣ, прѣзъ синитѣ прозорчета на разхвърленитѣ облачета, тя наблюдаваше какъ въ селския дворъ и старо и младо заобиколи върбовия кошъ.

Цѣлъ день се ви тя надъ двора, а когато взе да се здрачва, тя се спусна надъ коминия на кжщата и, всрѣдъ настѣпилата полу-тѣм-

нина, отъ покрива на кжщата се разнесе пронизителенъ, страшенъ крѣсскъ, който изплаши всички. А на другия день, въ утренната здрачина, когато току-що започна да се появява златистата слънчева свѣтлина — тя пакъ отлѣтѣ въ висинитѣ и започна да се вие, не откъсвайки зоркия си погледъ отъ селския дворъ. Отъ тамъ тя видѣ, какъ по-възрастнитѣ синове на селянина работѣха прѣдъ вратата на кжщата нѣщо съ брадви — дѣлаха дѣски, а дѣцата наоколо ги наблюдаваха.

Послѣ тя видѣ, какъ тѣ домъкнаха на двора единъ огроменъ кафезъ, прѣзъ рѣшеткитѣ на който се виждаше, какъ вжтрѣ малкото орле се удря и се мжчи съ помощта на клюна и на ноктитѣ си да се изкубне на свобода.

Послѣ тя забѣлѣза, че момчетата намѣстиха кафеза и се разотидоха.

Слънцето се издигаше все по-високо и по-високо, ставаше все по-горещо и по-горещо, а орлицата се виеше надъ облацитѣ и слѣдѣше всичкитѣ движения на орлето. Тя гледаше, какъ то вдига нагорѣ своята закривена

човка и съска, крѣщи и съ отчаяние забива нокти въ дървенитѣ прѣчки на кафеза.

Но настана вечеръ, и въ двора нахлуха дѣца, които ту влизаха въ кжщи, ту излизаха навънъ, до като най-сетнѣ се заловиха весело да играятъ.

Показваше се сегистъ-тогистъ и нѣкой отъ възрастнитѣ и се залавяше за работа.

Младата жена на единъ отъ синоветѣ на селянина изнесе своята малка дъщеря и я сложи на прострѣното на двора платно, а послѣ се залови да пере при кладенеца. По покрива на плѣвника скачаха весели врани, които си бѣха свили гнѣзда по върбитѣ около кжщата, а по двора скачаха и цвѣртѣха врабчета, подбирайки хвърленитѣ имъ зрънца.

Изведнажъ една тъмна сѣнка прорѣза като мълния въздуха, и въ настѣпилата тишина се разнесе нѣкакъвъ страненъ шумъ отъ силни крилѣ.

Когато жената се огледа уплашено наоколо си, отъ платното вече се издигаше грамадната орлица. Обзета отъ безуменъ страхъ, жената се хвърли напредъ, безъ да изпусне дори отъ ржцѣ мокротото платно. Въ ноктитѣ на хищната птица тя видѣ своето момиченце и, като остана вцепенена отъ ужасъ, цѣла минута гледѣ какъ разстоянието между него и земята се увеличаваше все повече и повече... Дивъ, безуменъ страхъ я обзе и ѝ подсказа, какво да прави.

Тя се хвърли къмъ кафеза, извади орлето и съ отчаянъ викъ го издигна високо въ въздуха, безъ да обръща внимание на това, че то ѝ разкървави лицето и главата. Въ този мигъ орлицата се спрѣ въ въздуха и почна да се спуска надолу. Съ затаенъ дѣхъ нещастната майка слѣдѣше, какъ орлицата плавно се приближава къмъ земята. Въ тоя мигъ жената пусна орлето, и се хвърли като луда къмъ своето дѣте: въ минутата на опасността двѣтѣ майки се разбраха.

Но едва орлицата бѣ пуснала плякката си на земята и отново се издигаше въ въздуха, изъ кжщата се чу гърмежъ. Грамадната птица, разперила широко крилѣ, се сгромоляса като безжизненъ трупъ върху бѣлото платно, а въ туй врѣме орлето бързо се издигаше надъ гората...

Прѣведе отъ руски: П. Михайловъ.